

ΤΟΠΟΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟ «ΛΑΜΔΑ» ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ

Έρη Σταυροπούλου

«Εγώ οδηγώ προς τη θλιμμένη χώρα,
εγώ προς τον απέθαντο τον πόνο,
εγώ προς τις ψυχές τις κολασμένες».

Δάντης, *Θεία Κωμωδία*, μετάφραση Ν. Καζαντζάκη
(«Η Κόλαση», Γ', στίχ. 1-3)

Το *λάμδα* είναι το τρίτο μυθιστόρημα του Γιώργου Μιχαηλίδη, του πολύ γνωστού σκηνοθέτη με μακρόχρονη πορεία στο θέατρο και στην τηλεόραση.

Η ιστορία του είναι σε πρώτο τουλάχιστον επίπεδο απλή. Ένας άνδρας, ο μουσικός Νικηφόρος Θαλασσινός, πηγαίνει σε μια πόλη αναζητώντας τα ίχνη της χαμένης σε δυστύχημα κόρης του, γιατί η πρώτην γυναίκα του δεν μπορεί να αποδεχτεί το χαμό του παιδιού τους. Αυτή η αναζήτηση αποτελεί μόνο ένα σημείο εκκίνησης, που δεν θα οδηγήσει πουθενά. Η πραγματική αφετηρία της περιπέτειάς του είναι η εκπληκτική ομοιότητά του με έναν ιδιαίτερα αρνητικό ήρωα του έργου, τον επίσης μουσικό Κωνσταντίνο Μακρινό. Η ομοιότητα αυτή, σαν ένας καθρέφτης που τον αναγκάζει να δει μαζί με τα ξένα και τα δικά του αμαρτήματα, θα τον φέρει σε επαφή με μια σειρά ανθρώπων. Άνθρωποι που τον προσεγγίζουν, επειδή πιστεύουν ότι είναι ο Μακρινός, αλλά και πρόσωπα από το παρελθόν του συμπλέκονται με τη δική του ιστορία ή δημιουργούν δευτερεύουσες μικρότερες υποθέσεις με κυρίαρχη, σχεδόν αποκλειστικά, την τραγική διάσταση. Με τον τρόπο αυτό διαμορφώνεται ένα πολυπρόσωπο και σύνθετο στην πλοκή του έργο.

Την περιπέτεια του Θαλασσινού θα τροφοδοτεί παράλληλα η αγωνιώδης προσπάθειά του να θυμηθεί αν είχε ζήσει παλαιότερα στην ίδια πόλη. Σταδιακά, μέσα από μια δύσκολη και επώδυνη διαδικασία, θα κατορθώσει να θυμηθεί, να αντιληφθεί τα σφάλματά του και να δεχτεί να πληρώσει το τίμημα γι' αυτά. Έτσι αλλάζει τελικά και από αδιάφορος αντήρωας μεταβάλλεται σε θετική μορφή.

Για τον συγγραφέα δεν είναι αρκετή η ανοδική, θετική πορεία του